

Találkozás egy fiatal lánnyal

Sokat gondolkodtam azon, milyen bátrak voltak a régi nagy írók, költők, hogy a tudomány azon szintjén mertek mindenfélét szívni, amitől olyanokat láttak és hallottak, hogy évszázadokig fennmaradt az eredménye. Nem gondoltam volna, hogy elegendő egy lázcsillapító és egy enyhe orrcsepptüladagolás, de most mégis egy Karinthy féle tripen vagyok, és úgy látom, hogy egy nagyon is ismerős lány áll előttem. 16 lehet éppen. Nem néz rám, nekem kell odalépnem.

- Szia. – Mondom neki barátságosan. Rám emeli a tekintetét és azt mondja:
- Fújj. - Ez egy kicsit rosszulesik, de hát a tini lányoknak mindig irreális elvárásaik vannak a kinézetükkel kapcsolatban.
- Jól nézel ki... - próbálkozom bizonytalanul.
- Hány éves vagy? – szegezi nekem a kérdést némi vizslatás után, szúrós tekintettel, és gyanúsán nagy hangsúlyt adva a „*hány*” szótagnak.
- 32. – felelem neki. A szája megremeg, a tekintete kiüresedik és maga elé motyog...
- 32... hát még legalább ugyanennyi van hátra?! – hangja flegmaságába riadalom vegyül. Azt hiszem, nem is mondhattam volna ijesztőbbet neki. – De hát úgy volt, hogy tragikusan fiatalon meghalunk, és akkor talán még érdekel is valakit... - folytatja csüggedten. Megráznak a mondatai. Mindig is bájosan neurotikusnak éreztem magam, de most a sötét nihil néz vissza rám a 16 éves szememből. Mit mondhatnék neki?
- Figyelj, egyrészt a 32 még mindig fiatal. – kezdem, és szándékosan meg sem hallom a gúnyos horkantását. – Másrészt egész jól alakultak a dolgok. Például, van egy férjünk.
- Hogyhogy? – néz rám kicsit meglepetten.
- Hát... megismerkedtünk és ...
- Úgy értem mi baja van, hogy veled akar lenni? – vág a szavamba. A kérdés megfagyasztja a levegőt. Mindig bennem volt, de nem mertem feltenni ezt a kérdést, mert félttem a választól. És egy kicsit féltettem magam. De ő gyűlöl engem, vagyis minket. Nem finomkodik.
- Nem tudom... - motyogom zavartan.
- Nyilván. – mondja gúnyosan. De azért ugye gyereked nincsen?
- Nincs. – válaszolom. És mindketten érezzük, hogy csak szar anya lehetne belőlem, hiszen magamat sem tudom érzelmileg stabilan tartani, nemhogy egy ártatlan emberi lényt. Helyeslően mormog valamit. Várom, hogy hátha folytatja a kérdezősködést, de

nem történik semmi. Láthatóan untatom, sőt idegesíti a jelenlétem. Mivel nem akar kérdezni semmit, újra átveszem a szót.

- Szóval képzeld, jogász lettem, vagyis hogy te lettél...
- Jogász? Soha nem akartál jogász lenni. – veti oda fájóan őszintén.
- Érdekel a sztori? – kérdezem kicsit sértetten.
- Semmiképp. – válaszolja unottan.
- Nem kérsz rajtam számon semmit? – kérdezem kihívóan. Karinthyénak legalább voltak elvárásai, de ez? Ezt tökéletesen hidegen hagyom. Rám sem bagózik.
- Akarjál már valamit az élettől! - Kiabálok rá.
- Hogy feleljek így meg neked, ha semmit se akarsz? Ha semmi sem érdekel? Legyenek már céljaid! Vágyjál már valamire, hogy megszerezhessem neked. Csak egy kicsit akarjál már élni! – fakadok ki, de pontosan látom rajta, hogy szánalmasnak talál. Nem haltam meg 25 éves korom előtt. Ezzel elárultam őt.
- Minek örülnél? – fogom könyörgőre. – Nézzem meg neked a világot? Tanuljak meg neked valami különlegeset? Szerezsek pénzt valamire? Adj nekem célt! Hadd legyen értelme az életemnek!
- Hagyjál meghalni. – mondja egyhangúan.
- Nem tehetem... - suttogom. Nem hordhatok magamban egy halott lelket, mert megmérgez, elsorvaszt élve.
- Ideje lenne. - válaszol. Én pedig gyűlölöm ezt a kis görcsöt.
- Tudod mit? Te már nem számítasz. A te időd lejárt. Elmúltál. – vágom hozzá indulatosan. Rám emeli a tekintetét. Farkasszemet nézünk.
- Akkor hol vannak a célok? Hol vannak a remények? Miért nem vagy boldog? – kérdezi azzal a pimasz hévvel, ami csakis a fiatalok sajátja.
- Boldog vagyok... dadogom elcsuklón. Te nem tudsz semmi a boldogságról. A boldogság nem az a grandiózus csillogó eredmény, amitől mindenkinek leesik az álla. Nem is egy nyálás, filmes pillanat. A boldogság az, hogy te meg én... hogy mi ketten már nem fájunk egymásnak. Hogy nem hagysz faképnél, mint Karinthyé, hanem belém kapaszkodsz, én meg beléd és élni akarunk.
- Felőlem... - mondja halkán. Rám néz, és már nem fintorog annyira.